

Forfatter: Topsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra DAPHNE (1879)

Citation: Topsøe, Vilhelm: "Udvalgte Skrifter", i Topsøe, Vilhelm: *Udvalgte Skrifter*, udg. af VILH. ANDERSEN ; HELGE TOPSØE-JENSEN , 1923, s. 63. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-topsoe01-shoot-idm140237637916928/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

i Graat, den samme Uvillie imod at boundre. Det var ikke Noget for Romantikeren.

Og Andet var der ikke at se for ham paa disse Mennesker, som rolig drev fra Billede til Billede med deres Katalog klemt i Haanden; der var ikke mindste Brudstykke af nogen Roman at finde. Der saae han nu en lille Gruppe, en yngre Herre med to Damer. Han kjendte dem af Udseende og vidste, at Herren var forlovet med den ene; den anden var aabenbart hendes Veninde. Nu var Ordningen imidlertid den, at den Forlovede sjokkede bagefter, medens Herren, meget talende og æsthetiserende, for Veninden udfoldede sit Indhold af Aand og Viden. Gjorde den Forlovede et Spørgsmaal, fik hun et kort og lidet sigende Svar. Veninden tog imod den Opmærksomhed, der vistis hende, med synlig Fornøjelse, ikke fordi de kunstneriske Betragtninger eller deres Gjenstande interesserede hende, ikke heller fordi den Talendes Person i og for sig gjorde det, hvad han vel smigrede sig med. Nej, det, der for hende forgyldte hans Ord, var kun at søge deri, at hun nød en lille Triumf over sin Veninde ved at tage hendes Forlovede fra hende. Det saae man paa de Øjekast, hvormed hun stadig agtede paa Udtrykket i hendes Ansigt.

Der var nu ikke Meget at opdage. Den forlovede Dame bar sin Skæbne med al mulig Ro, maaske trøstende sig med, at naar Alt kom til Alt, var hun dog den Forlovede, og at der ikke var nogen alvorlig Fare for, at hendes Kjæreste skulde ville bryde Vanens og Kjærlighedens Lænke. Og saa gik hun fattet bag efter med det lidt trætte og lidt forjaskede Udtryk i Ansigtet, som forlovede Piger, der have gaaet længe som forlovede, ikke saa sjældent faa.

Det havde interesseret Stephan at følge med og paa et lille Stykke iagttage denne Gruppe. Saaledes gaar det med saadanne Mennesker! tænkte han, *habeant*, de have fortjent det.

Og i aandelig Forstand rystede han Støvet af sine Fødder efter at have fulgt dem og gik videre. Se, der var noget Andet, noget ganske Andet:

Han stod paa een Gang ved et Portræt, der lige var blevet hængt op, og som han ikke før havde set. Det var et smukt og godt malet Billede af en smuk ung Pige. Hun var

i en klædelig Hverdagsdragt og sad i et Vindue i sommerslige Omgivelser; en Havn var antydet i Baggrunden, men hun saae ud imod Beskueren.

Der var i dette Portræt Noget, som strax slog Stephan og vakte en sympathetisk Interesse. Det er ikke sjældent, at Portrætmalerne male Ansigt og Klæder hver for sig og lade Ansigtet være i stort Selskab, Klæderne i stille Hverdagsensomhed eller omvendt. Her var der noget Lignende. Dragten var beskeden og dagligdags, men Ansigtet festligt og straalende.

Spørgsmaalet var kun, om dette skyldtes Maleren eller Modellen. Stephan fik strax et levende Indtryk af, at det var det Sidste, der var Tilfældet, og Billedet vakte hos ham en i høj Grad sympathetisk Interesse.

Han kunde imidlertid ikke strax komme til at betragte det i Ro; det var omgivet af en lille Gruppe Bekjendte, som ivrig drøftede det Spørgsmaal, hvorfor »Paula« havde taget den Kjole paa, og hvad det skulde til, at hun havde sat en Blomst i Haaret.

Endelig blev der tomt, og han satte sig til ret at betragte Portrættet. I det havde han fundet Noget af den Stemning, han søgte. Og jo længere han saae derpaa, desmere fandt han, at det var et ganske ejendommeligt Ansigt. Hvad der egentlig var det mest Tiltalende deri, vidste han ikke. Men det er sikkert, at det forjog den underlige tomme Uro, som plagede ham saa ofte, og som han den Dag ogsaa trængte saa meget til at blive befriet for.

Naa, han kunde ikke blive siddende der hele Dagen og rejste sig saa for at gaa. Men da han var gaaet et Par Værelser bort, maatte han atter vende om for endnu engang at faa et Glimt af det. Og da han saa traadte ind, hvor det hang, og det i samme Øjeblik saae paa ham, var det, som det kjendte ham og hilste.

Fortabt i Billedet saae Stephan ikke en Bekjendt, som dog flere Gange havde været i Nærheden af ham, men som fra sin Side ikke syntes forlegen for at give sig til Kjende; han spejdede lidt saa ind i et Værelse, saa i et andet.

Nu traf det sig imidlertid saaledes, at ved en Vending,